

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΕΛΕΝΗΣ ΧΑΛΚΙΑ

Διδασκαλίσσης

Στόν Τύρναβο 189. . ., άκριτική τότε πόλη, ό διακεκριμένος Σχολάρχης κατορθώνει σέ ώρα διαλείμματος μία έρευνητική προσπάθεια. Είται άπόγευμα. Πόσο μεγάλο δίκαιο τόν κυριεύει!

Νάτος πάλι ό 'Αχιλλέας, αυτό τό θαυμάσιο παιδί του με τό δευτεράκι! σημειώνει, σημειώνει αδιάκοπα. Τόν πλησιάζει και μ' έγκαρδιότητα τόν ρωτά.

— Τί κάνεις 'Αχιλλέα;

— Κύριε Σχολάρχα, συμπληρώνω κάτι πού άκουσα τώρα, καθώς έρχόμουν στό δρόμο για τό σχολείο. Τέτοιες λέξεις τίς λέει και ή γιαγιά. Τίς συγκεντρώνω.

Τό πρώτο του, τό πιό βαθυστόχαστο παιδί. 'Ο 'Αχιλλέας με τά στολίδια του νοῦ και τ' άτίμητα πετράδια του χαρακτήρα του.

Πρώτος, στους πρώτους μέσα.

Και, σέ λίγο, ενώ τό μάθημα άρχίζει και προχωροῦν τόσο καλά, ό άλησμόνητος Σχολάρχης νομίζει πώς έχει φτερά. Λέει με τό νοῦ του.

«'Απόψε έξάπαντος πρέπει νά συναντήσω τόν πατέρα του. 'Ο,τι θά κάμη, θά κάμη, πρέπει νά σπουδάση τόν 'Αχιλλέα».

Φέρνει τόν έαυτό του στή θέση εκείνη.

«Κάποτε κι' έμένα μ' έκαιγε ή φλόγα τής μαθήσεως».

Σπινθηροβολοῦν τά μάτια του Σχολάρχη.

Λάμπει άπό ευχαρίστηση κι' ή τάξη όλόκληρη. Κανένας δέν αισθάνεται κόπο.

'Ο μεγάλος σκοπός είχε κάμη τήν πνευματική εργασία, μυσταγωγία.

Τά παιδιά εκείνο τό δειλινό δέν ήθελαν νά φύγουν άπό κοντά του.

Τό έξοχώτερο, ήταν σχεδόν μετουσιωμένο.

Τό βράδυ, όλα ό πατέρας, ό καλός αυτός οικογενειάρχης, τ' άκουσε και βέβαια τά πρόσεξε, ευχαρίστησε με τήν άγνότερη καρδιά, τά είπε έπειτα και στήν καλή του γυναίκα.

Μιά προσπάθεια μεγάλη χρειαζόταν.

«Ξέρει τί λέει ό κ. Σχολάρχης», είπαν στό τέλος.

'Ηλιόλουστο άπόγευμα. Πλησιάζοντας τό Πάσχα 1921. Στο μάθημά τους προσεκτικές μέσα στή Β.Δ. αΐθουσα του κεντρικού κτιρίου του 'Αρσακείου (Λαρίσης).

'Εχουν άνοιγμένα τά βιβλία τους: Νεοελληνικά άναγνώσματα του 'Ιωάν. Πολέμη.

Τό θέμα τους: 'Η τελευταία βαπτιστική του Παπαδιαμάντη. Σέ μιá υπέροχη στιγμή ό 'Ελληνοδιδάσκαλος 'Αντώνιος Σακελλάριος, με τή σεβασμία μορφή του βγάζει τά γυαλιά, μεταβαίνει άπό τήν έδρα κι' άρχίζει νά λέη!

Μά τί νά πρωτοθυμηθῆ κανείς;

Παίρνοντας άφορμή άπό τό κείμενο, πού έλεγε για τό μαρτυριάrika, (κατά τό συγγραφέα = έαρινή βροχή λεπτών και διλέπτων. . .) έφθασε στήν πατρίδα του στόν Τύρναβο και είπε: «τά χρήματα πού ρίχνουν για τά παιδιά στά βαφτίσια τά λέμε άραμούρα. 'Εδώ άκούω άλαμούρα. Σέ κάθε τόπο, διαφέρουν πολύ ώρισμένες λέξεις. Πρέπει νά τίς προσέχουμε».

Είχε τόσο πλούσιο ύλικό. 'Από τό έξοχο πνεῦμα του, διαρκή έρευνα, άγάπη τής δουλειάς του!

«'Όταν τύχη και μποῦμε στό μαντρί του βοσκού ή στό καλύβι του γεωργού, βέβαια δέν θά μιλήσωμε όπως ξέρομε καλλίτερα. 'Όμως θά τους δώσωμε νά καταλάβουν άπλά τί θέλωμε και θά προσπαθήσωμε νά τους κάνωμε ίκανούς νά μιλήσουν καλλίτερα κι' εκείνοι». Κι' έπειτα προχωρεί.

«Μέ τίς άλλαγές πού γίνονται όλο και ξεχωρίζει ή προφορά μας άπό τόν έναν τόπο σέ άλλον».

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΚΑΙ ΑΝΝΙΩ ΤΖΑΡΤΖΑΝΟΥ

Λόγια βαθυστόχαστα, τόσο άπλά όμως ειπωμένα, για νά τά καταλάβουν μαθήτρες τής Ζ' τάξεως (Αης 'Αστικού).

Τά σχολεία δέν λειτουργοῦσαν όμαλά στα προηγούμενα χρόνια. Τό μάθημά τους ήταν τό πρώτο, πρώτο και άλησμόνητο.

Είχε μετατεθῆ ό προκάτοχος, και άνέλαβε, καιτοι Σχολάρχης, νά εργασθῆ, προσθέτων νέα βάρη.

'Όμως οί κόποι του ήσαν τόσο σπουδαίοι, τόσο άποδοτικοί.

'Εκαμαν όλες νά καταλάβουν, στήν τόσο ταραχώδη εκείνη εποχή, τήν άξία τής Νεοελληνικής γλώσσης.

'Ο Σχολάρχης, ό έξοχος συγγραφεύς τής Γραμματικής 'Αρχαίας 'Ελληνικής γλώσσης και τόσων άλλων σπανίων εργασιών, είχε τόσον εμπρός τους άξιοποιηθῆ. Τόν βλέπαν φωτεινόν οδηγό για κάθε τι, πού έχει σχέση με τή γλώσσα μας.

Μετά άπό πέντε χρόνια κοιμήθηκε τόν άτέλειωτον ὕπνο, σέ ήλικία 72 χρονών. Στά 1926.

'Ιούλιος 1947. 'Η Πατρίς ευγνωμονοῦσα, τιμᾶ, ήμέρα Κυριακή τό δοξασμένο παιδί της.

Του κάνει τό έτήσιο μνημόσυνο.

'Όλος ό Τύρναβος στό πόδι. Τό θαυμάσιο καλλιτεχνικό τραπέζι διακοσμημένο με τά 'Εθνικά χρώματα σέ βαρύτιμα μεταξωτά και τίς χρυσωγραμμένες επιγραφές στήν εκκλησία τής 'Αγίας Φανερωμένης, μένει άλησμόνητο. Τό Β' Δημοτικό σχολείο (άλλοτε Παρθεναγωγείο) λάμπει καταστόλιστο. 'Εκεί συνέχεια τό πνευματικό μνημόσυνο. Παρευρίσκονται άντιπρόσωποι τής δικῆς του οικογενείας και τής πατρικής του άπό 'Αθήνα και Λάρισα.